

Arrest

nr. 50 251 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 17 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2010 dient verzoeker, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, een aanvraag tot verklaring in van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

Op 18 juni 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoeker wordt een bijkomende termijn van één maand toegestaan om alsnog de vereiste documenten over te maken nl. een werkgeversattest, een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat verzoeker een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (1)

In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

(1), aangevraagd op 15/01/2010 (datum) door D. A. (...) (naam en voornamen)

geboren te K (...)

van Slovaakse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending artikel 40 par. 4 1° juncto het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelen.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarde bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 1° stelt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijf indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.:

Verzoeker heeft na zijn aanvraag tot inschrijving de volgende documenten binnengebracht bij het Stadsbestuur GENT. Hij heeft de stukken 2 en 3 binnengebracht . Stuk 2 betreft een spontane sollicitatie dat hij heeft gedaan bij CARREFOUR MARKET in Mariakerke. Op 5 maart 2010 heeft de zaak voerder J. W. (...) verzoeker aangeschreven met de volgende vermelding: Dhr D.A. (...) heeft zich heden aangeboden om werk te vragen. Wij hebben geen vacature.

Kort na zijn verklaring tot inschrijven heeft verzoeker zich al laten inschrijven bij de VDAB namelijk op 21 januari 2010.

Voor het overige heeft verzoeker bijna alle interim kantoren afgelopen om een job te vinden. Verzoeker heeft aldus alle documenten binnengebracht die door de ambtenaar van de Stad GENT werden gevraagd. Op 18 juni 2010 heeft verzoeker zich gaan aanmelden bij het GENT en heeft toen een beslissing ontvangen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij deze beslissing heeft werd er verzoeker verzocht: ... beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 18 juli 2010 om alsnog de vereiste documenten over te maken namelijk een werkgeversattest. Indien betrokkene de inschrijving wenst als werkzoekende dient alsnog een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op te worden aangesteld te worden voorgelegd.

Zoals hierboven gesteld heeft verzoeker gedaan wat het stadsbestuur hem heeft verzocht. Hij heeft zijn stuk 2 en 3 voorgelegd. De beslissing dd. 18 juni 2010 stelt duidelijk: een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven.

Welnu verzoeker heeft zowel sollicitatiebrieven en een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB voorgelegd.

Derhalve heeft verzoeker gedaan wat er hem verzocht werd bij de beslissing van 18 juni 2010. Het grenst nu toch aan het onredelijke om op 17 augustus 2010 een beslissing weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoeker.

De taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De toetsing aan het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker toont aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de burgemeester niet correct zijn, en dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De gemachtigde van de burgemeester heeft verzoeker bij zijn beslissing van 18 juni 2010 verzocht een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB voor te leggen of een sollicitatiebrieven. Welnu verzoeker heeft deze allebei overhandigd aan de gemachtigde van de burgemeester.

Indien verzoeker de gevraagde documenten overhandigd wordt hem een beslissing van weigering der verblijf met bevel overhandigd. Verzoeker mag er vanuit gaan dat indien de gemachtigde van burgemeester hem verzoekt bovenvermelde documenten te overhandigen, hij dit ook doet binnen de gestelde termijn, verzoeker mag verwachten dat hij een beslissing tot verblijf van meer dan drie maanden zal ontvangen.

Het is dan ook kennelijk onredelijk, indien de gevraagde documenten werden binnengebracht, om aan verzoeker een negatieve beslissing te betekenen. Geen enkel redelijk mens zou, indien de gevraagde documenten tijdig zijn binnengebracht tot een negatieve beslissing kunnen komen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake niet dienende, ondeugdelijke, niet afdoende en onpertinente motieven. In de bestreden beslissing wordt nergens verwezen naar het feit dat verzoeker wel degelijk een inschrijvingsbewijs van de VDAB heeft binnengebracht en sollicitatiebrieven heeft binnengebracht. De beslissing verwijst niet naar de beslissing van 18 juni 2010 waarbij deze documenten werden gevraagd. Er wordt in de beslissing niet gesteld waarom de gemachtigde van de burgemeester op 17 augustus 2010 geen rekening meer wenst te houden met de door haar gevraagde documenten zoals neergeschreven in de beslissing van 18 juni 2010.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de beslissing niet alleen onredelijk is maar tevens niet afdoende gemotiveerd is. Verzoeker kan zich niet weren op de motivering in de bestreden beslissing gezien hij aan de vereisten zoals neergeschreven in de beslissing van 18 juni 2010 heeft voldaan. In de bestreden beslissing is er geen spoor terug te vinden van de documenten die hij heeft binnengebracht.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat aan de voorwaarde van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet is voldaan. Verzoeker kent de motieven die aan de grond van de beslissing liggen niet en kan deze zelfs niet achterhalen.

De beslissing is aldus niet kennelijk onredelijk gezien de gemachtigde van de minister is uitgegaan van verkeerde gegevens (door geen rekening meer te houden met de door haar gevraagde documenten in haar beslissing van 18 juni 2010) tevens wordt vastgesteld dat de beslissing niet gemotiveerd is. Verzoeker kan niet nagaan op welke feitelijke overwegingen de beslissing is gesteund nu hij de gevraagde documenten heeft binnengebracht.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in zoverre verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, zij laat gelden dat bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de twee wetsartikelen heeft immers geen ander doel dan het in kennis te stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen terwijl de voormelde vaststelling volgens verwerende partij impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verwerende partij stelt verder dat uit verzoekers middel blijkt dat hij geen werkgeversattest heeft overgemaakt en dat verzoeker niet

tewerkgesteld is als werknemer zodat door de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht werd geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Voorts blijkt uit verzoekers eerste middel dat hij slechts een sollicitatiebrief en een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB zou hebben ingediend terwijl hij tevens het bewijs diende over te maken dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Door de gemachtigde werd terecht geoordeeld dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

2.1.3. Verzoeker verwijst in zijn repliekmemoirie integraal naar zijn inleidend verzoekschrift.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet bepalen wie recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden. De procedure die hieromtrent gevolgd dient te worden, staat duidelijk beschreven in de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet en artikel 43 en volgende van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"*

Artikel 50, § 1 en § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1.- Een burger van de Unie die zijn burgerschap bewijst overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, kan bij de gemeente een verklaring van inschrijving aanvragen door middel van de bijlage 19.

Zodra uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;"

2° (...)

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma

4° (...)

5° (...)

6° (...)"

Artikel 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 2.- Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij na zijn aanvraag tot inschrijving de volgende documenten aan verwerende partij overmaakte: een schrijven van de zaakvoerder van Carrefour Market in Mariakerke van 5 maart 2010 naar aanleiding van een spontane sollicitatie van verzoeker en bewijs van inschrijving bij de VDAB van 21 januari 2010. Verzoeker meent dus dat hij alle documenten heeft binnengebracht die door de ambtenaar van de stad Gent werden gevraagd en stelt dat het aan het onredelijke grenst om op 17 augustus 2010 een beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoeker.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende indiende op 15 januari 2010. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 19. Tevens werd verzoeker verzocht om binnen de drie maanden, en ten laatste op 15 april 2010, de volgende documenten over te leggen: 'contract of bijlage 19bis'. Verzoeker heeft de bijlage 19 uitdrukkelijk ondertekend en hij werd in het bezit gesteld van een afschrift. Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de burgemeester ten aanzien van verzoeker op 18 juni 2010 een beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd in kennis gesteld van het feit dat hij over een bijkomende maand beschikte om de ontbrekende documenten voor te leggen, namelijk een werkgeversattest (bijlage 19bis) of, indien hij zich wenst in te schrijven als werkzoekende, een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoeker kreeg aldus nog een maand extra de tijd om de nodige documenten in te dienen. Verzoeker heeft de beslissing ondertekend. Op 17 augustus 2010 nam de verwerende partij ten slotte de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat hij een schrijven aan de stad Gent overmaakte van de zaakvoerder van Carrefour Market in Mariakerke van 5 maart 2010 naar aanleiding van een spontane sollicitatie en een bewijs van inschrijving bij de VDAB. De Raad stelt vast dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en dat verzoeker geen bewijs bijbrengt dat hij deze heeft overgemaakt aan de stad Gent. Verwerende partij kon dan ook, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening houden met deze stukken vermits zij ze niet in haar bezit had. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf

van meer dan drie maanden. Verwerende partij kan ook niet verweten worden geen motivering aangaande deze documenten in de bestreden beslissing te vermelden nu zij niet op de hoogte was van het bestaan van deze stukken. Ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs indien verwerende partij in het bezit was van deze documenten, *quod non in casu*, verzoeker nog geen bewijs bijbracht dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld zoals vereist in artikel 50, § 2, 3°, b) van het Vreemdelingenbesluit. Nochtans kreeg hij bij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2010 een maand extra de tijd, namelijk tot 18 juli 2010, om als werkzoekende een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven bij te brengen én het bewijs dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Hiervan brengt verzoeker zelfs tot in de huidige stand van de procedure geen enkel bewijsstuk van bij. Na het verstrijken van deze bijkomende maand en nadat bleek dat verzoeker opnieuw geen bijkomend document had overgemaakt, kon de gemeente dan ook redelijkerwijs, zoals artikel 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit het voorziet, het verblijf van meer dan drie maanden weigeren en een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten afleveren, gezien de vereiste documenten niet werden overgemaakt, en concluderen dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven en werd in alle redelijkheid genomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Beslissing strijdig met artikel 8 EVRM juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveering aan de bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM stelt: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Zoals bij de feitelijke gegevens gesteld heeft ook de echtgenote van verzoeker een verklaring van inschrijving gevraagd. Zij heeft hiervoor een bijlage 19 ontvangen. Voor de echtgenote van verzoeker werd er nog geen beslissing gemaakt zodat deze nog wettig op het grondgebied verblijft.

Het gevolg is dat dit een schending is van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan zijn familieleven niet meer uitoefenen gezien de fysieke verwijdering tussen Slowakije en België. Ook zijn zoon T. D. (...) heeft het recht om in België te verblijven.

Het staat boven water dat artikel 8 directe werking heeft. De bestreden beslissing dd. 17 augustus 2010 is aldus een inmenging in het privé-leven van verzoeker. Een inmenging in het privé-leven is enkel en alleen mogelijk om de democratie te redden. Dit is hier geenszins aan de orde.

De beslissing dd. 17 augustus 2010 is aldus een aanfluiting van artikel 8 EVRM en dient hierdoor te worden vernietigd. Bovendien wordt er niet gemotiveerd waarom de echtgenoot en zijn zoon wel nog in BELGIË mogen blijven terwijl hij zelf verwijderd wordt van het grondgebied.”

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers echtgenote beschikt niet over een vast verblijfsrecht en heeft een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend in functie van haar echtgenoot, met name verzoeker. Verwerende partij vervolgt dat er reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt dat het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en

dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. De verwerping van verzoekers aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verder laat verwerende partij nog gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtsmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

2.2.3. Verzoeker verwijst in zijn repliekmemoirie integraal naar zijn inleidend verzoekschrift.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert aan dat ook zijn echtgenote een verklaring van inschrijving heeft gevraagd en dat zij nog geen beslissing ontvangen heeft zodat zij nog wettig op het grondgebied verblijft. Ook zijn zoon T. D. heeft het recht om in België te verblijven. Verzoeker meent dat door de bestreden beslissing hij zijn familieleven niet meer kan uitoefenen gezien de fysieke verwijdering tussen Slowakije en België. Verzoeker meent dat een inmenging in het privé-leven enkel en alleen mogelijk is om “*de democratie te redden*” en dat dit hier geenszins aan de orde is.

De Raad merkt vooreerst op dat het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift bijbrengt blijkt dat verzoeker getrouwd is met J. D. en dat zij een zoon T. D. hebben en dat ze samenwonen te Gent, zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker, zijn echtgenote en hun zoon beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoonde dat zijn echtgenote en hun zoon over een verblijfsrecht beschikken in België.

Artikel 8, tweede lid van het EVRM dient in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verwerende partij terecht oordeelde tot weigering van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoeker in België een echtgenote en een zoon heeft stelt hem niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatige binnenkomst in België. Zoals gesteld toont verzoeker niet aan dat zijn echtgenote en zoon over een verblijfsrecht in België beschikken. Verzoeker kan nog altijd via de geëigende procedure, wanneer hij aan de voorwaarden voldoet, verblijfsrecht krijgen. De verplichting om terug te keren is immers van tijdelijke aard en betekent hoegenaamd geen breuk van de relatie. De eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen

van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn echtgenote en zoon voor de duur van de tijdelijke verwijdering. *In casu* toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET